

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, jednal dne 28. srpna 2017 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Bohuslava Miervy a soudců JUDr. Vladimíra Sedláčka a JUDr. Lenky Konrádové o odvolání Okresního státního zástupce v Přerově, odvolání obžalovaného Roberta F. a odvolání poškozených nezletilé G. T., Lidmily V., Romana V. a Jakuba V., proti rozsudku Okresního soudu v Přerově ze dne 22. 11. 2016, č. j. 1 T 113/2016 – 919, a po provedeném veřejném zasedání rozhodl

t a k t o :

I. Z podnětu odvolání obžalovaného Roberta F. se podle § 258 odst. 1 písm. e) odst.2 tr. řádu napadený rozsudek **z r u š u j e** v celém výroku o trestu.

Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. řádu se obžalovaný

Robert F. ,

nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx,

při nezměněném výroku o vině, jak je uveden v napadeném rozsudku

n o v ě o d s u z u j e

podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v **trvání 2 (dvou) let a 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá a zkušební doba se stanoví v trvání 4 (čtyř) let.**

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému **ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu držení a nošení střelné zbraně na dobu 8 (osmi) let.**

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek **n e z m ě n ě n .**

II. Podle § 256 tr. řádu se odvolání Okresního státního zástupce v Přerově **z a m í t á.**

III. Podle § 253 odst. 1 tr. řádu se **odvolání poškozených** nezletilé G. T., Lidmily V., Romana V. a Jakuba V. **z a m í t a j í.**

O d ů v o d n ě n í:

Shora citovaným napadeným rozsudkem Okresního soudu v Přerově byl obžalovaný Robert F. uznán vinným ze spáchání přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, kterého se dopustil jednáním tak, jak je blíže popsáno ve skutkové větě ve výroku napadeného rozsudku. Na tomto místě je pak dle názoru odvolacího soudu nutno zdůraznit, a to z hlediska následného odůvodnění tohoto rozhodnutí, že obžalovaný R. F. byl tímto napadeným rozsudkem OS v Přerově uznán vinným ve své podstatě po skutkové stránce, jakož i z hlediska volby právní kvalifikace, zcela shodně, jak bylo uvedeno v obžalobě podané ze strany Okresního státního zastupitelství v Přerově. Za toto protiprávní jednání byl pak obžalovanému uložen podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 2 let, pro jehož výkon byl za splnění podmínek vyplývajících z ust. § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do typu věznice s dohledem. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl pak dále obžalovanému uložen také trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu držení a nošení střelné zbraně, na dobu 8 let. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu pak byli poškození nezl. G. T., Lidmila V., Roman V. a Jakub V. zcela odkázáni se svými uplatněnými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. V podrobnostech, pokud se týká důvodů tohoto rozhodnutí, je pak možno odkázat na obsah odůvodnění napadeného rozsudku tak, jak bylo vyhotoveno soudem I. stupně.

Proti tomuto rozsudku bylo podáno v zákonné lhůtě odvolání ze strany obžalovaného Roberta F., ze strany Okresního státního zástupce v Přerově, a dále ze strany poškozených nezl. G. T., Lidmily V., Romana V. a Jakuba V.

Obžalovaný Robert F. své odvolání podal ve smyslu ust. § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu toliko proti výroku o trestu shora citovaného rozsudku, a to z důvodu, že uložený trest považuje za nepřiměřeně přísný.

Obžalovaný poukázal na to, že nikterak nebrotí proti skutkovým zjištěním nalézacího soudu, ani proti zvolené právní kvalifikaci, tedy přijímá závěr nalézacího soudu o své vině. Oproti tomu však brojí proti uloženému nepodmíněnému trestu odnětí svobody, neboť má za to, že s ohledem na svoji osobu, dosavadní naprostou bezúhonnost, jakož i okolnosti daného případu, by uložení podmíněného trestu odnětí svobody, s přiměřenou zkušební dobou, lépe a efektivněji působilo na jeho osobu, zejména ve vztahu k obecnému účelu trestání. Proto závěrem podaného odvolání obžalovaný navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a poté mu sám uložil shora navrhovaný podmíněný trest. Proti trestu spočívajícím v zákazu činnosti, neměl obžalovaný žádných výhrad.

Okresní státní zástupce v Přerově napadl shora citovaný rozsudek jak ve výroku o vině, tak ve výroku o trestu, a to v neprospěch obžalovaného. Své námítky pak okresní státní zástupce rozdělil do dvou skupin, a to jednak na procesní námítky, týkající se věcné nepříslušnosti ve věci rozhodujícího soudu a dále na námítky týkající se extrémního nesouladu mezi hodnocením důkazů a jejich obsahem.

Oproti podané obžalobě soud I. stupně vypustil ze znění skutkové věty tu část, kde bylo uvedeno, že při provádění zákroku proti poškozenému, „v době, kdy jmenovaný již ležel na zemi, kde ho znehybnil strážník I. J.,“ naprosto nepatříčně manipuloval s nabitou zbraní.....Okresní soud takto dospěl k závěru, že k výstřelu došlo buď po pádu poškozeného na zem a jeho zakleknutí strážníkem J., nebo bezprostředně před pádem poškozeného na zem, v chumlu lidí před barem. Nalézací soud oba tyto závěry hodnotí jako možné a nevyvrácené, kdy za této situace je nutno přiklonit se ke skutkové variantě, která je pro obžalovaného příznivější. Nalézací soud také učinil závěr, že provedeným dokazováním nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že by obžalovaný chtěl poškozeného přímo usmrtit, či by byl s takovým následkem srozuměn. Takovýto skutkový závěr je sice možný, avšak není jediný možný. Právě tyto závěry pak dle názoru okresního státního zástupce jednoznačně svědčí o tom, že okresní soud rozhodoval ve věci jako soud věcně nepříslušný. Nalézací soud totiž pracoval se dvěma variantami skutkového děje, přitom jedna by vedla k závěru o úmyslném zavinění, tedy o vraždě, a druhá o nedbalostním zavinění. Pokud pak za této situace nalézací soud při hodnocení věci připustil úvahu i o právní kvalifikaci daného jednání jako trestného činu, k jehož projednání je příslušný krajský soud, pak nemohl ve věci rozhodovat soud okresní. Právě s takovouto „krajskou“ právní kvalifikací jednání obžalovaného nalézací soud pracoval, když jako možnou připustil variantu, že k výstřelu došlo na ležícího a v podstatě bezbranného poškozeného zakleknutého strážníkem J. Je tedy možno dovodit závěr, že obžalovaný chtěl poškozeného přímo usmrtit, či že s tím byl srozuměn, což nelze podřadit pod jinou právní kvalifikaci než tr. čin vraždy dle § 140 tr. zákoníku, která zakládá příslušnost krajského soudu.

Již tato okolnost, tedy, že okresní soud posuzoval věc jako věcně nepříslušný, by sama o sobě měla být dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozsudku, když soud I. stupně měl věc předložit k rozhodnutí o příslušnosti dle § 222 odst. 1 tr. řádu Vrchnímu soudu v Olomouci. Návrh na předložení této věci vrchnímu soudu za účelem určení věcné příslušnosti soudu k projednání obžaloby byl přitom okresnímu soudu navrhován již v průběhu hlavního líčení, ovšem ze strany nalézacího soudu nebyl tento návrh akceptován.

Pokud se pak týká oblasti samotného hodnocení důkazů ze strany soudu I. stupně, pak je nutno uvést, že nalézací soud dospěl k závěru, že k výstřelu došlo před pádem poškozeného na zem, tedy v chumlu lidí před barem. Tento závěr je však v rozporu s důkazy objektivní povahy, tedy zejména se závěry znalců z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a z oboru kriminalistiky, odvětví balistiky a fyzikální chemie. V této souvislosti pak okresní státní zástupce poukázal na charakter střelného poranění hlavy poškozeného, kdy není žádných pochyb o tom, že ústí hlavně použité zbraně bylo přiloženo či přitisknuto k vnější vrstvě tkaniny přední strany kapuce bundy

poškozeného. Střelný kanál směřoval shora dolů. Poškozený měl kapuci bundy v podstatě zcela přetaženou přes hlavu, tudíž poškozený v okamžiku výstřelu tak měl zcela znemožněnou jakoukoli orientaci v prostoru, neboť oči měl překryté kapucí. Je tedy dle názoru okresního státního zástupce prakticky vyloučeno, aby obžalovaný ze zbraně takto – shora dolů, v úrovni horní části ucha poškozeného – vystřelil na stojícího poškozeného, natož aby k výstřelu došlo z nedbalosti při zvažování úderu zbraní. Za této situace by musel obžalovaný nataženou zbraní máchat vysoko nad svou hlavou, navíc přesně v okamžiku dotyku ústí hlavně a hlavy poškozeného, zmáčknout spoušť. Takovéto nakládání s nataženou zbraní by ovšem zjevně překročilo hranici pouhé hrubé nedbalosti směrem k nejméně nepřímému úmyslu. V této souvislosti pak dále v rámci podaného odvolání provedl okresní státní zástupce rozbor výsledků provedeného důkazního řízení. Z těchto důkazů pak dle názoru okresního státního zástupce vyplývá jednoznačný závěr, že k výstřelu na poškozeného došlo v situaci, kdy ležel na zemi a byl znehybňován strážníkem J., oproti alternativnímu závěru soudu nalézacího. Za takovéto situace pak nelze jednání obžalovaného podřadit pod jiný trestný čin, než zločin vraždy. S odkazem na shora uvedené je extrémní rozpor při hodnocení důkazů nalézacím soudem spatřován v tom, že z obsahu jednotlivých důkazních prostředků vyvozuje závěr, který je ovšem při jejich komplexním vyhodnocení vyloučen, a je tedy opakem toho, co z nich vyplývá. Proto závěrem podaného odvolání okresní státní zástupce navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil dle ust. § 257 odst. 1 písm. a) tr. řádu a poté rozhodl o předložení věci vrchnímu soudu k rozhodnutí o příslušnosti.

Poškození nezl. G. T., L. V., R. V. a J. V., pak v rámci podaného odvolání, podaného proti výroku o náhradě škody, prostřednictvím svého zmocněnce, namítali, že nalézací soud všechny poškozené odkázal s jejich uplatněnými nároky na řízení ve věcech občanskoprávních, kdy tento postup nalézací soud zdůvodnil tím, že postupoval v souladu s ust. § 2914 NOZ, který stanoví pravidla pro nárok na náhradu škody v případě, když ke škodě dojde tak, že ten, kdo při své činnosti použije zmocněnce, zaměstnance nebo jiného pomocníka, nahradí škodu jím způsobenou stejně, jako by jí způsobil sám. Dále se pak soud I. stupně zabýval i uplatněným nárokem na nemajetkovou újmu, kterou shledal v uplatněné výši jako nedůvodnou.

Je nutno konkretizovat, že s nárokem na náhradu škody se připojila k tomuto trestnímu řízení pošk. L. V. a dále s nárokem na náhradu nemajetkové újmy se připojili zbývající poškození s tím, že nárok uplatnili na základě předloženého znaleckého posudku a navrhovali, aby náhrada škody, kterou uplatnili, jim byla v rámci trestního řízení přiznána, neboť vznikla v přímé souvislosti s protiprávním jednáním obž. R. F.

Všichni poškození pak nesouhlasí s rozhodnutím nalézacího soudu, který je odkázal na řízení občanskoprávní, neboť jsou přesvědčeni, že svůj nárok uplatnili řádně a včas a tudíž mělo být o něm rozhodnuto v rámci trestního řízení vedeného proti obžalovanému R. F. Proto závěrem tohoto odvolání poškození navrhli, aby krajský soud změnil napadený rozsudek soudu I. stupně tak, aby jim byl přiznán nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy tak, jak jej všichni poškození uplatnili.

K veřejnému zasedání před odvolacím soudem se pak bez jakékoliv omluvy či žádosti o odročení tohoto veřejného zasedání nedostavili jednotliví poškození, ani zmocněnec těchto poškozených. Za splnění zákonných podmínek pak odvolací soud ve věci jednal v rámci veřejného zasedání v nepřítomnosti těchto osob, když zmocněnec poškozených Mgr. Ing. J. Ch. byl o konání tohoto veřejného zasedání řádně a včas vyrozuměn již dne 13. 7. 2017.

Krajský státní zástupce přítomný při veřejném zasedání před odvolacím soudem se k věci vyjádřil tak, že předně plně odkazuje na písemně vyhotovené odvolání okresního státního zástupce, avšak ze strany krajského státního zastupitelství je třeba k tomuto podanému odvolání uvést, že napadený rozsudek OS v Přerově, pokud se týká užití právní kvalifikace, a to usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, je považován za správný, když krajské státní zastupitelství se

neztotožňuje s argumentací vyplývající z podaného odvolání okresního státního zástupce, spočívající v tom, že by se v daném případě mělo jednat o trestný čin vraždy. Toto vyjádření však v žádném případě neznamená, že krajské státní zastupitelství bere toto odvolání okresního státního zastupitelství zpět. Podané odvolání by tak mělo být projednáno, neboť se jedná o stěžejní námitku, o níž by mělo být rozhodnuto ze strany nezávislého odvolacího soudu. Závěrem tohoto vyjádření pak bylo ponecháno na zvážení odvolacího soudu, zda vyhoví odvolání OSZ v Přerově, nebo zda toto odvolání zamítne dle ust. § 256 tr. řádu.

Pokud se pak týká odvolání obžalovaného a poškozených, pak je třeba uvést, že soud I. stupně se náležitě zabýval jak polehčujícími, tak přitěžujícími okolnostmi na straně obžalovaného, kdy i krajské státní zastupitelství má za to, že uložený trest je poměrně přísný, ovšem na druhé straně nelze hovořit o tom, že by šlo o zjevně nepřiměřeně přísný trest, a proto byl ohledně odvolání obžalovaného navržen postup dle ust. § 256 tr. řádu. Pokud se týká odvolání poškozených, pak má krajský státní zástupce za to, že soud I. stupně náležitě odůvodnil svůj výrok o náhradě škody, vypořádal se s námitkami zmocněnce, tudíž lze dovodit, že i tento napadený výrok, týkající se náhrady škody je správný a zákonný. Proto byl ohledně odvolání poškozených rovněž navržen postup dle ust. § 256 tr. řádu.

Obhájce obžalovaného R. F. se k věci samé, jakož i k odvolání okresního státního zástupce, vyjádřil tak, že obžalovaný je již od počátku vedení tohoto trestního řízení stíhán pro stejný trestný čin, který vyplývá i z napadeného rozsudku. Je nutno zdůraznit, že od vydání kompetenčního rozhodnutí vrchního státního zastupitelství, nedošlo v této trestní věci k žádné změně z hlediska skutkových zjištění, ani z hlediska právního, která by ukazovala na tu oprávněnost opravného prostředku podaného ze strany Okresního státního zastupitelství v Přerově. Proto bylo navrženo zamítnutí odvolání Okresního státního zástupce v Přerově dle ust. § 256 tr. řádu.

Pokud se pak týká odvolání poškozených, pak je třeba konstatovat, že ačkoliv situace poškozených je velmi nepříjemná, je nutno zdůraznit, že ani s tímto podaným odvoláním poškozených obžalovaný nesouhlasí, neboť poškození náležitě nepochopili institut, tedy připojení se řádně k tomuto trestnímu řízení, ať již se týká právního nároku či právní skutečnosti právního postavení obžalovaného v dané trestní věci, kdy je na místě konstatovat, že OS v Přerově se i touto problematikou velmi podrobně zabýval. I toto podané odvolání poškozených by tedy mělo být zamítnuto dle ust. § 256 tr. řádu. Rozsudek nalézacího soudu je tedy ze strany obhajoby po všech stránkách považován za velmi správný, přesvědčivý a kvalitní, kdy toliko ohledně výroku o trestu je navržena úprava ve prospěch obžalovaného, ve znění podaného odvolání.

Krajský soud podle ust. § 254 tr. řádu na základě podaných odvolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které vyhlášení napadeného rozsudku předcházelo a na základě tohoto postupu dospěl k závěru, že toliko odvolání obžalovaného nelze upřít důvodnosti, kdy oproti tomu zbývající podaná odvolání, a to konkrétně Okresního státního zástupce v Přerově a odvolání poškozených, nebyla shledána jako důvodná.

Poté, co se odvolací soud velmi podrobným způsobem seznámil s obsahem předloženého spisového materiálu, vyslovenými výroky a odůvodněním napadeného rozsudku, jakož i s námitkami odvolatelů, které vyplývají z podaných odvolání, považuje za nutné konstatovat, že na napadené rozhodnutí soudu I. stupně je nutno, a to především z hlediska dovozených skutkových závěrů, jakož i z hlediska volby právní kvalifikace, pohlížet jako na rozhodnutí zcela správné, důvodné a zákonné, neboť tyto závěry nalézacího soudu, týkající se problematiky viny, nacházejí náležitou oporu ve výsledcích provedeného důkazního řízení. I přes námitky okresního státního zástupce, jak vyplývají z podaného odvolání, je nutno konstatovat, že nalézací soud náležitým způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí rozvádí výsledky provedeného důkazního řízení, co konkrétně z těchto provedených důkazů vyplývá a jakým způsobem tyto zjištěné skutečnosti,

z hlediska dovozené viny obžalovaného, hodnotil. Z tohoto hlediska je třeba napadené rozhodnutí nalézacího soudu vyhodnotit jako velmi podrobné, pečlivé, správné a zákonné. Je tedy možno konstatovat, pokud se týká výroku o vině obžalovaného, že okresní soud dle názoru odvolacího soudu provedl v předmětné trestní věci všechny důkazy potřebné k tomu, aby byl náležitým způsobem zjištěn skutkový stav věci, a to v rozsahu nezbytném pro meritorní rozhodnutí ve smyslu ust. § 2 odst. 5 tr. řádu, kdy tyto důkazy pak okresní soud i zcela správně vyhodnotil jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu dle ust. § 2 odst. 6 tr. řádu. Své rozhodnutí v otázce viny pak okresní soud náležitě odůvodnil provedenými důkazy. S těmito závěry nalézacího soudu se odvolací soud zcela ztotožňuje, kdy z tohoto důvodu je možno, pokud se týká problematiky viny, zcela odkázat na obsah odůvodnění napadeného rozsudku, neboť ve své podstatě odvolací soud ani neshledává žádných takových dalších argumentů, kterými by odůvodnění rozhodnutí nalézacího soudu z uvedeného hlediska, ještě navíc mohl nějak doplnit.

Nad rámec úvah a závěrů, kterými nalézací soud odůvodnil svoje rozhodnutí, je třeba ze strany odvolacího soudu k dané trestní věci uvést následující.

Odvolací soud se v žádném případě neztotožňuje s námitkami vyplývajícími z odvolání podaného ze strany Okresního státního zástupce v Přerově, neboť z hlediska závěrů o dovozené vině obžalovaného, nelze nalézacímu soudu ničeho vytknout. Není tedy možno souhlasit ve smyslu odvolání podaného ze strany okresního státního zástupce s tím, že by nalézací soud učinil své závěry o vině obžalovaného v rozporu s výsledky provedeného důkazního řízení. Rovněž tak se odvolací soud neztotožňuje s odvoláním okresního státního zástupce v tom smyslu, že by předmětné jednání obžalovaného mělo být právně posouzeno jako trestný čin vraždy. Je totiž zřejmé, že oproti výsledkům důkazního řízení vyplývajícím z přípravného řízení, jakož i od doby, kdy ve věci ve sporu o příslušnost rozhodovalo Vrchní státní zastupitelství v Olomouci dne 20. 1. 2016, se pak v průběhu řízení před soudem I. stupně tento původní důkazní stav následně nijakým způsobem nezměnil. Skutkové závěry dovozené ze strany nalézacího soudu, jakož i závěry ohledně zvolené právní kvalifikace, lze tak ze strany odvolacího soudu označit za zcela přiléhavé a správné.

Z provedeného důkazního řízení, zejména pak ze svědeckých výpovědí, nevyplývá ničeho, co by svědčilo, jak namítá okresní státní zástupce, o úmyslném usmrcení poškozeného ze strany obžalovaného, a to ani ve formě úmyslu nepřímého. Slyšení svědci nic konkrétního neviděli, nikdo ze slyšených osob se nedokázal jasně a konkrétně vyjádřit, za jakých okolností došlo k výstřelu ze zbraně. Svědci tak popisují ve své podstatě jen chaos a nepřehlednou situaci při provádění zákroku, která nastala v prostoru před barem na místě činu. Odvolací soud pak zcela kategoricky postrádá i jakýkoliv motiv na straně obžalovaného, který by jej měl vést k úmyslnému usmrcení poškozeného, když tyto osoby se do inkriminovaného okamžiku vůbec ani neznaly. Z provedeného dokazování lze pak dovodit pouze zcela neurčitý závěr, že k nešťastnému výstřelu ze zbraně obžalovaného mohlo dojít v různých situacích a v různých pozicích obžalovaného a poškozeného, jakož i za různých okolností (např. při vedeném úderu zbraní do hlavy poškozeného, případně při zatahání za ruku obžalovaného neznámou osobou, ve které měl v daný okamžik obžalovaný odjištěnou zbraň atd.). Těchto verzí, jak k předmětné události mohlo dojít a došlo, lze dovodit vícero, avšak ani přes ucelené provedené dokazování, se v tomto směru nepodařilo zjistit nijakých bližších a přesných údajů, které by eventuelně mohly vést k závěru, že jednání obžalovaného bylo úmyslné. Takovéto poznatky však z provedeného dokazování ani v nejmenším nevyplývají, kdy lze uvést, že pokud by takovéto poznatky zjistil již nalézací soud, pak by zcela nepochybně již sám přistoupil k předložení dané věci příslušnému soudu, a to za účelem rozhodnutí o věcné příslušnosti ve smyslu ust. § 222 odst. 1 tr. řádu. K takovému postupu však ani odvolací soud neshledává jakýchkoliv poznatků či podkladů, které by vyplývaly z přezkoumávané trestní věci. Proto odvolací

soud považuje za nadbytečné předkládat tuto trestní věc, jak navrhol v podaném odvolání okresní státní zástupce, Vrchnímu soudu v Olomouci, za účelem rozhodnutí o věcné příslušnosti soudu.

Odvolací soud tedy, jak již bylo zmíněno výše, po komplexním a pečlivém prostudování spisového materiálu a při důsledném hodnocení daného důkazního stavu, nedospěl k závěru, že by v předmětné trestní věci z provedeného dokazování vyplývaly byť sebemenší poznatky v tom směru, že by dané jednání obžal. R. F. mohlo být případně právně kvalifikováno dle ust. § 140 odst. 1 tr. zákoníku. Z uvedeného důvodu se tedy nezávislý krajský soud považuje za věcně příslušný soud, který je oprávněn náležitým způsobem rozhodnout o podaných opravných prostředcích. Není tedy třeba znovu posuzovat otázku věcné příslušnosti soudu v této trestní věci, když ohledně této problematiky své zcela jasné stanovisko zaujalo ve svém rozhodnutí již Vrchní státní zastupitelství v Olomouci v rámci svého rozhodnutí, pod sp. zn. 2 VZT 24/2015, ze dne 20. 1. 2016, tedy ještě v době před podáním obžaloby samé. Nutno zdůraznit, že v následujícím řízení před soudem I. stupně pak samotné důkazní řízení, oproti výsledkům důkazního řízení z přípravného řízení, nedoznalo vůbec žádné změny.

Provedeným důkazním řízením tak bylo nepochybně zjištěno, že poškozený M. V. byl usmrčen při zákroku strážníků Městské policie v Přerově, kdy současně je zřejmé, že tento zákrok byl proveden, lze říci, zcela amatérsky a neprofesionálně, bez základní taktiky postupu strážníků, kteří zakročovali proti skupině agresivních osob, za situace, kdy se na místě navíc volně pohyboval pes. Není pak rovněž pochyb o tom, že smrtelný následek způsobil svým nedbalým jednáním při manipulaci se služební zbraní právě obž. R. F., neboť ten zásadním způsobem porušil povinnosti strážníka upravené zák. č. 553/1991 Sb., o obecní policii, neboť se k výkonu služby řádně neozbrojil a při zákroku samotném pak zvolil naprosto chybně typ donucovacího prostředku, kdy jeho neodborným použitím způsobil smrt druhé osoby, navíc za situace, kdy užití tohoto typu donucovacího prostředku neodpovídalo povaze a nebezpečnosti protiprávního jednání poškozeného. I přes samotnou obhajobu obžalovaného, který poukazoval na to, že se v dané situaci cítil být sám ohrožen na svém vlastním životě, je nutno uvést, že obžalovaný pochybil vůbec již tím, že vůbec na daném místě svoji služební zbraň tasil a odjistil, ačkoliv mimo jiné měl být před tasením zbraně kopnut do nohy a napaden volně pobíhajícím psem. I přes zmíněná pochybení obžalovaného je však nutno uvést, z hlediska hodnocení jeho zavinění, pokud by mělo být uvažováno o úmyslném jednání, že v daném případě by musela být prokázána i takováto forma zavinění jako obligatorní znak subjektivní stránky trestného činu, neboť zavinění je vnitřním psychickým vztahem pachatele ke všem složkám trestného činu. V posuzované věci je zřejmé, že obžalovaný R. F. jako strážník s dlouholetou služební praxí věděl, že manipulace se střelnou zbraní v prostoru, kde se zrovna pohyboval za daných okolností, může být nebezpečná i z hlediska možnosti způsobení újmy na životě. Jeho povinností tak bylo uvedená rizika minimalizovat a k tomu zvolit při zákroku i adekvátní a vhodný donucovací prostředek. To však obžalovaný neučinil. Volná složka zavinění pak zahrnuje aktivní kladný vztah pachatele k zamýšleným skutečnostem na podkladě znalosti rozhodujících okolností. Vyžaduje se, aby pachatel měl kladný vztah ke způsobení následku, k němuž jeho jednání vede. Takovým kladným vztahem však není jen chtění ve smyslu úmyslu přímého, ale i srozumění, které provází činnost směřující k následku, ve smyslu úmyslu nepřímého. V dané trestní věci tak bylo nutno hodnotit, zda obžalovaný jednal ve formě úmyslného zavinění, tedy zda chtěl smrtelný následek způsobit, nebo zda věděl, že svým jednáním může smrtelný následek způsobit a pro případ, že jej způsobí, s tím byl srozuměn. Nutno v této souvislosti konstatovat, že důkazy shromážděné v tomto trestním řízení absolutně neumožňují dovodit závěr o usmrcení poškozeného M. V. v přímém úmyslu. Nebylo totiž zjištěno a prokázáno nic, co by prokazovalo, že by měl obžalovaný k poškozenému jakýkoli pozitivní či negativní vztah, že by se znali apod. Po důkladném zvážení všech výsledků provedeného důkazního řízení pak nelze akceptovat ani názor, že by obžalovaný byl alespoň srozuměn se způsobením smrtelného následku jiné osobě, v rámci prováděného služebního zákroku.

Lze sice dovodit, že obžalovaný naprosto nepřiměřeně a v rozporu se zákonnou úpravou, manipuloval na místě zákroku se svojí služební zbraní, navíc odjištěnou, za situace, kdy bylo dáno zvýšené riziko, že některá z přítomných osob, nacházející se pod vlivem alkoholu, může zvolit způsob komunikace i ve formě fyzického napadení, což zvyšovalo riziko zranění nebo v případě odjištěné střelné zbraně i riziko vzniku smrti. Na druhé straně však nelze odhlédnout od obsahu svědeckých výpovědí, ze kterých vyplývá, že zpočátku konflikt před barem nevypadal až tak vyhroceně, kdy ke stupňování potyčky došlo zřejmě v době přivolání hlídky městské policie. Ke zvratu situace pak zcela jistě došlo po příchodu L. T. a také poté, co v prostoru začal pobíhat její pes a do konfliktu T. s J. začal zasahovat i poškozený M. V. Rozhodně nelze konstatovat, že situace před barem, v době příjezdu hlídky městských strážníků, byla přehledná a jasná. Obžalovaný se pak hájil tím, že výstřel z jeho služební zbraně vyšel po úderu poškozeného pažbou této zbraně, byť tyto okolnosti nedokázal blíže vysvětlit. Bez dalšího však nelze dovodit předpokládané srozumění obžalovaného se smrtelným následkem, aniž by k takovému závěru měl soud dostatek dalších pádných podkladů. Za vznik daného následku si pak svým způsobem mohl i sám poškozený M. V., a to svým vlastním jednáním, kdy dokonce i dle znaleckých závěrů obžalovaný tuto situaci chápal pro svoji osobu jako život ohrožující, po kopnutí do jeho nohy a napadení psem, za naprosto nepřehledné situace a křiku osob ovlivněných alkoholem, kdy v důsledku uvedených okolností obžalovaný postupoval v dané situaci instinktivně a pudově, způsobem jak byl vyškolen, byť způsobem nesprávným, jak již bylo rozvedeno výše. Pokud pak okresní státní zástupce v rámci podaného odvolání rozvíjel své úvahy o možnostech intenzity průstřelu projektilu vystřeleného ze zbraně obžalovaného, s úvahami, za jakých případných okolností by tento projektil čím pronikl, pak k této problematice je nutno současně uvést, že znaleckým zkoumáním bylo zjištěno, že zmíněné střelivo bylo tzv. přebíjené, v důsledku čehož se lišil jak samotný rozptyl střelby, tak i průraznost a výkon jednotlivých nábojů. Ani z tohoto hlediska pak dle názoru odvolacího soudu nelze činit nijakých přesných závěrů v tom smyslu, v jaké poloze se nacházela v době výstřelu hlava poškozeného M. V. S ohledem na provedený rozbor nabyt odvolací soud přesvědčení, že v daném případě nebylo zjištěno ani sebemenších poznatků, v rámci provedeného důkazního řízení, které by nasvědčovaly možnému závěru o přímém úmyslu obžalovaného usmrtit poškozeného V., a to ani v podobě srozumění se smrtelným následkem způsobeným poškozenému při zákroku, ve smyslu eventuálního úmyslu. Z uvedených důvodů tedy soud I. stupně dané protiprávní jednání obžalovaného zcela správně právně kvalifikoval toliko jako přečin usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, tedy zvinění ve formě vědomé nedbalosti. Lze tedy na podkladě výsledků provedeného důkazního řízení dovodit pouze to, z hlediska aplikované právní kvalifikace, že obžalovaný věděl, že manipulací s odjištěnou střelnou zbraní, za okolností daného případu, může zvýšit riziko způsobení újmy na zdraví nebo na životě, avšak bez přiměřených důvodů, kdy okolnosti při zákroku z hlediska možných rizik nedostatečně vyhodnotil a možné následky podcenil, tak bezdůvodně předpokládal, že zákrok bude dokončen profesionálním způsobem bez újmy na zdraví či životě. Takovéto jednání však v žádném případě nelze vyhodnotit jako úmysl obžalovaného, a to ani eventuální, způsobit jinému smrt. Nalézací soud pak z hlediska zvolené právní kvalifikace (dle ust. § 143 odst. 2 tr. zákoníku), zcela správně dovodil v jednání obžalovaného i znaky kvalifikované skutkové podstaty, ve smyslu zmíněného odstavce 2), spočívající v porušení důležité povinnosti vyplývající ze zaměstnání obžalovaného, upravené zákonem o obecní policii.

S ohledem na shora provedený rozbor, se pak odvolací soud zcela ztotožňuje se závěry o vině obžalovaného tak, jak byly dovozeny ze strany nalézacího soudu, kdy v podrobnostech je možno odkázat v tomto směru na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí, se kterým se odvolací soud zcela ztotožňuje. Z výše uvedených důvodů pak bylo odvolání Okresního státního zástupce v Přerově zamítnuto dle ust. § 256 tr. řádu jako nedůvodné.

Pokud se pak týká uloženého trestu, pak v této souvislosti je třeba uvést, že nalézací soud náležitě rozvedl a zohlednil, v rámci svých úvah ohledně výběru druhu trestu a stanovení jeho výše, všechny podstatné okolnosti vyplývající z ust. § 38, § 39 tr. zákoníku a následujících. Takto byly zcela správně ve prospěch obžalovaného hodnoceny polehčující okolnosti vyplývající z napadeného rozsudku, kdy naopak přitěžujících okolností na straně obžalovaného nebylo shledáno. I přes vysokou závažnost a neodčinitelný následek daného protiprávního jednání, má však odvolací soud za to, že ve smyslu ust. § 38 odst. 2 tr. zákoníku se nejedná o nezbytně nutné, s ohledem na dosažení účelu trestu, ukládat obžalovanému za spáchané protiprávní jednání již nepodmíněný trest odnětí svobody, jak vyplývá z napadeného rozsudku. Obžalovaný je osobou dosud zcela bezúhonnou, s velmi dobrým dosavadním pracovním hodnocením, kdy daný případ lze označit za mimořádné vybočení a selhání z jinak dosud zcela řádně vedeného života obžalovaného. Je pak faktem, že daný zákrok byl zcela neprofesionálně veden, neboť na místo samé měla být za daných okolností zcela nepochybně přivolána za účelem řešení tohoto konfliktu PČR. Faktem rovněž je, že obžalovaný danou situaci řešil zcela nesprávně, postupoval v rozporu se zákonem o obecní policii, zejména při neopatrné a neodborné manipulaci se zbraní při provádění zákroku, v čemž bylo zcela správně shledáno porušení důležité povinnosti, ovšem nikoliv až natolik závažné, jehož důsledkem by zákonitě mělo být uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody. Aplikace takového trestu by byla zcela důvodná, pokud by si daným způsobem obžalovaný počínal například pod vlivem alkoholu v době zákroku apod. V rámci ukládaného trestu je pak nutno hodnotit i to, že předmětného jednání se obžalovaný dopustil toliko v nedbalostní formě, za reálného domnění obžalovaného, dle výsledků znaleckého zkoumání, že jemu samému může jít v rámci prováděného zákroku o život. Dle názoru odvolacího soudu, s ohledem na veškeré okolnosti tohoto případu, je tak možno odvolání obžalovaného R. F. vyhovět a uložit mu za spáchanou trestnou činnost toliko důrazný podmíněný trest odnětí svobody. Z uvedených důvodů tak odvolací soud, z podnětu odvolání obžalovaného, zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu, kdy namísto nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání 2 let, se zařazením do věznice s dohledem, jak tento trest v napadeném rozsudku uložil obžalovanému soudu I. stupně, odvolací soud nově v rámci svého rozhodnutí uložil obžalovanému 2 a půl letý trest odnětí svobody, avšak podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 4 let. Takto uložený trest považuje odvolací soud za zcela přiměřený všem okolnostem daného případu a zejména pak osobě obžalovaného. Trest zákazu činnosti byl pak obžalovanému nově uložen ze strany krajského soudu v nezměněné podobě tak, jak vyplývá z výroku napadeného rozsudku.

Pokud se pak týká výroku o náhradě škody, jenž vyplývá z napadeného rozsudku soudu I. stupně, pak k této problematice je nutno ze strany odvolacího soudu uvést, že s předmětným výrokiem, jenž byl ohledně všech poškozených vysloven dle ust. § 229 odst. 1 tr. řádu, se odvolací soud neztotožňuje, byť argumentaci, vztahující se k rozhodnutí o náhradě škody tak, jak je uvedena ze strany nalézacího soudu v závěru jeho rozhodnutí, považuje odvolací soud za akceptovatelnou. Takovýto výrok totiž neměl nalézací soud vůbec učinit, neboť již v rámci řízení před soudem I. stupně měl nalézací rozhodnout tak, že se shora uvedení poškození dle ust. § 206 odst. 3 tr. řádu k tomuto trestnímu řízení vůbec jako poškození nepřipouští, a to z následujících důvodů. Jednak poškození svůj nárok na náhradu škody, či nemajetkové újmy, nesprávně uplatnili ve vztahu k obžalovanému Robertu F., kdy navíc tento nárok uplatnili v jakési solidární a nerozdílné podobě všech poškozených současně. Je faktem, že v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného došlo k úmrtí M. V., avšak z hlediska odpovědnosti obžalovaného je nutno uvést, že ten, jako zaměstnanec Městské policie Přerov, když k danému protiprávnímu jednání došlo právě v průběhu výkonu jeho služby, takto za své jednání a následek odpovídá toliko svému zaměstnavateli, nikoliv však přímo poškozeným. Proto správně měli poškození požadovat náhradu škody a náhradu nemajetkové újmy nikoliv přímo po obžalovaném, nýbrž po jeho zaměstnavateli. Tuto problematiku pak zcela správně rozvádí nalézací soud na straně 28, v druhém odstavci, odůvodnění svého rozsudku. Byť tedy výrok vyslovený ze strany nalézacího soudu ve smyslu ust. § 229 odst. 1

tr. řádu, kterým byli všichni poškození odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, nelze považovat za správný, a to proto, že takovýto výrok vůbec neměl být vysloven, když poškození dle ust. § 206 odst. 3 tr. řádu správně neměli být k tomuto trestnímu řízení vůbec připuštěni, přesto tento výrok odvolací soud ponechal beze změny, neboť ve své podstatě nešlo ze strany odvolacího soudu postupovat jinak. Proti výroku o náhradě škody bylo totiž podáno odvolání pouze ze strany poškozených, tudíž pokud by odvolací soud tento výrok nyní zcela zrušil a již nový nevyslovil, pak by právě z podnětu odvolání poškozených takto rozhodl nepochybně v jejich neprospěch. Jestliže měl tedy nalézací soud z výše uvedených důvodů, již v rámci hlavního líčení, rozhodnout, že se poškození, figurující v této trestní věci, ve smyslu ust. § 206 odst. 3 tr. řádu nepřipouštějí jako poškození k tomuto trestnímu řízení, pak pokud tito poškození podali proti rozsudku svá odvolání, pak bylo nutno tato odvolání dle názoru odvolacího soudu zamítnout dle ust. § 253 odst. 1 tr. řádu, neboť je třeba dovodit, že se jedná o odvolání podaná osobami neoprávněnými.

P o u č e n í :

I. Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí **j e** přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí odvolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 tr. řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 28. 8. 2017

Vypracoval:

JUDr. Vladimír Sedláček

Za správnost vyhotovení:

Ivana Grábllová

JUDr. Bohuslav Mierva v. r.
předseda senátu